

Det startede jo allerede på valgnatten med vælgerbedrag. Det sagde fru Ulla Tørnæs jo heroppefra, og sådan er det ellers kørt hele vejen igennem. Derfor er det jo sådan set interessant, hvorfor Venstre ikke kan støtte Enhedslistens løftebrudsdagsorden, for de har jo selv kørt på den melodi hele tiden.

Men jeg vil spørge, om det slet ikke gør indtryk på fru Ulla Tørnæs og Venstre, når et dog nogenlunde anset dagblad som Morgenavisen Jyllands-Posten den 18. oktober sidste år havde sådan en fin oversigt over løfter osv. og skriver:

»Jyllands-Posten har med udgangspunkt i de løfter, som Nyrup enten selv gav i den intense valgkamp, eller som han støttede i officielle socialdemokratiske valgotater, udarbejdet en tjekliste over, hvor langt Nyrup er kommet med at føre løfterne ud i livet. Opgørelsen viser, at partiet generelt er godt på vej. På de fleste områder er regeringen i færd med at forhandle eller fremsætte lovforslag, der kan føre til, at løfterne bliver til noget.«

Og endelig, hvis man vil, kan man tage fra dagbladet B.T. fra den 12. marts 1998, hvor der også er sådan en tjekliste. Hvis man krydser af dér, så er 30 ud af de 36 gennemført eller ved at blive gennemført. Kun 6 halter endnu. Det er da sådan set godt klaret ét år efter.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Helt ærligt, fru Ulla Tørnæs, er det ikke hykleri at stille sig op her og sige, at nu vil man gøre noget for de ældre, for børnefamilierne, for de syge, og så i forlaget til vedtagelse henvise til den sidst indgåede finanslovaftale, hvor der ikke er afsat én krone, ikke én krone til forbedringer for de ældre, for de unge, børnefamilierne, for de syge?

Jamen, der må da være grænser for, hvad man kan stille sig op her og sige. Det er jo helt på linje med de værste løftebrud fra valgkampen, når man på den måde signalerer, at man gerne vil gøre noget, når man lige har gjort det stik modsatte, nemlig at de penge, der var til rådighed, har man majsommeligt kun givet til dem, der ikke er pensionister, til dem, der ikke specielt er børnefamilier eller syge, men derimod til erhvervslivet, til aktieejerne, til storlandmændene.

Jeg synes, der må være en grænse.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Når man lyttede til fru Ulla Tørnæs her fra lærerstolen, så kunne man næsten fristes til at tro, at der igen var udskrevet folketingsvalg.

For det var i hvert tilfælde argumenter, der hører hjemme i en valgkamp. Der var en stribe løfter – og ud over det – fornuftige løfter, synes jeg for øvrigt. Det var da glimrende ting, der var fremme på bordet.

Samtidig var der en række løfter om skattelettelser. Og uden blot at få henvisninger til Venstres finanslovsforslag fra sidste år og forrige år og forrige år igen, som vi jo plejer at få i den sammenhæng, så vil jeg gerne spørge Venstre som parti Venstre og ikke kun som medfor-slagsstiller til vedtagelsen: Hvordan havde man tænkt sig, at finansieringen af alle de her gode ting skulle være? For på et eller andet punkt når man vel til at måtte sige: Vi vil gøre en masse ting bedre. Det er absolut positivt. Og så vil vi lette beskatningen på en række områder. Men hvordan hænger det sammen? Hvor kommer pengene fra?

Jeg synes, det ville være interessant at få løftet det der slør herfra, medmindre der er tale om en række valgløfter, der skal genbruges, når vi får et valg.

(Kort bemærkning).

Ulla Tørnæs (V):

Jeg vil starte med at sige til hr. Jacob Buksti, at grunden til, at vi ikke kan stemme for hr. Frank Aaens dagsorden, alene er af den årsag, at hr. Frank Aaen har lagt op til et cirkus her i Folketingssalen i dag, som vi ikke agter at deltage i.

Og derfor har vi netop med et fælles forslag til vedtagelse sammen med tre øvrige partier givet regeringen en udstrakt hånd til at fortsætte det brede samarbejde om en række reformer, som vi indledte med finanslovsaftalen fra 1999, og den udstrakte hånd håber jeg da bestemt regeringen vil tage imod.

Det bringer mig så til at svare på hr. Frank Aaens spørgsmål om, hvad det er, Venstre vil:

Hvis man nu tager de områder, som vi nævner i vores forslag til vedtagelse – børnefamilierne, de ældre, sygehusene – så mener vi, at der som sagt er behov for at fortsætte det reformarbejde, som vi påbegyndte med finanslovsaf-tale for 1999. Lad mig bare nævne et par enkelte eksempler:

Gennem øget brug af udlicitering tror vi på, at vi kan få en bedre anvendelse af de ressour-